

**Recenzja osiągnięć ks. dr. Stanisława Kozakiewicza  
ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych  
wykonana na zlecenie Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów z dnia 4.03.2014 r.**

Ks. dr Stanisław Kozakiewicz, pracownik naukowo-dydaktyczny zatrudniony na stanowisku adiunkta na Wydziale Teologii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, podstawy wiedzy teologicznej zdobył podczas studiów filozoficzno-teologicznych w Wyższym Seminarium Duchownym w Olsztynie – zwieńczone tytułem magistra teologii uzyskanym na Wydziale Teologicznym KUL w 1974 roku. W kolejnych latach odbył studia licencjacko-doktoranckie z teologii dogmatycznej na Wydziale Teologicznym KUL. Licencjat (rzymski) z teologii dogmatycznej uzyskał tam w 1978 roku, stopień naukowy doktora nauk teologicznych w zakresie teologii dogmatycznej w 1981 roku – na podstawie dysertacji: *Personalizm soteriologii Piotra Abelarda*, napisanej pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Cz. Bartnika. Wydana w 2013 roku rozprawa habilitacyjna wieńczy kolejny etap naukowo-badawczej aktywności Kandydata.

### **1. Ocena rozprawy habilitacyjnej**

Przedmiot habilitacyjnego opracowania dra Kozakiewicza sformułowany został w tytule i podtytule: *Stanisława Hozjusza nauka o zbawieniu w Kościele katolickim. Rozwój wybranych aspektów eklezjologicznych i soteriologicznych myśli Hozjusza w relacji do osiągnięć teologii współczesnej* (Olsztyn 2013, SQL, ss. 306). Tytuł rozprawy zachęca do lektury, gdyż jest zapowiedzią prezentacji myśli wybitnego myśliciela „Złotego wieku” polskiej kultury, polskiego kardynała uczestniczącego w europejskich debatach o dziedzictwie myśli chrześcijańskiej w XVI wieku. Myśl Hozjusza warta jest naukowego zgłębiania już chociażby z tego względu, że w ostatnich dziesiątkach lat skazano go na dziejowe zapomnienie – na kartach podręczników historii przedstawiano go jako nieprzejednanego, czy fanatycznego szermierza kontreformacji. Oceniano go niezwykle surowo za brak tolerancji wobec reformacji, traktowanej jako niekwestionowane źródło postępu nowożytnej kultury.

Oryginalność tematu i aktualna potrzeba zgłębiania podjętego problemu zawarta jest też w drugim tytułowym elemencie – kategorii zbawienia. Zwraca na nią uwagę sam Habilitant, gdy, wspierając się myślą Jana Pawła II, pisze o „laickim zbawieniu” (s. 11n) i „antropocentrycznych” koncepcjach zbawienia (s. 12). Według niego, dzisiaj coraz odważniej moderatorzy polityczni i ideologowie laicy odrzucają Boga i nadprzyrodzoność, a radykalnie głoszą zbawienie antychrześcijańskie, ograniczając spełnienie się człowieka tylko w doczesności. Habilitant pragnie zaprezentować otwartą na transcendencję i Chrystusa soteriologię kard. Hozjusza, odnosząc ją do osiągnięć teologii współczesnej, która zbawienie ujmuje jako tajemnicę przyciągania człowieka przez Boga.

Horyzontem współczesnego myślenia i pisania o chrześcijańskim zbawieniu zdaje się być dla Kozakiewicza cytowany we *Wstępie* W. Hryniewicz: „Tajemnica zbawienia to przyciąganie człowieka jako istoty wolnej, partnera Boga, Jego rozmówcy i współpracownika. <<Jeżeli więc ktoś pozostaje w Chrystusie, jest nowym stworzeniem>> (2Kor 5,17). Kto znalazł się w obrębie Jego oddziaływania i Jego przyjaźni, wkroczył w zupełnie nowy świat, w nowy typ odniesień. Zbawienie jest darem, jest wyjściem Boga naprzeciw człowiekowi. A jest to Bóg życzliwy, przyjazny, wręcz stojący u drzwi ludzkiej wolności i pukający, i cierpliwie czekający na otwarcie. Zbawienie dokonuje się wtedy, kiedy następuje to otwarcie, danie Panu Bogu przestrzeni, żeby wszedł i przemieniał nasze człowieczeństwo. [...] zbawienie to jest już coś ze zmartwychwstania po tej stronie życia. To ucieczka od królestwa <<martwych dusz>>. Ocalenie i budowanie na czymś trwałym, na dobru, które nie przemija. Zbawienie ma w sobie coś, co bardzo ceni mentalność współczesna: udane życie. To... swoisty sukces: życie wolne, nie zniewolone, otwarte, otwierające się na drugich, wrażliwe...” (s. 9). Próba prezentacji napięcia między soteriologią Hozjusza a współczesnymi koncepcjami zbawienia zdaje się być bardzo oryginalnym zamierzeniem Autora. Warto przyrzeć się bliżej końcowym efektom realizacji tego zamierzenia.

#### a. Problem badawczy, metoda i struktura rozprawy

Problem badawczy dr Kozakiewicz jasno sformułował w tytule i podtytule rozprawy, a następnie szerzej opisał we *Wstępie*. W jego zamierzeniu „opracowanie nie jest tylko prezentacją wycinka XVI-wiecznej historii teologii w zakresie soteriologii i eklezjologii katolickiej, ale także próbą ukazania rozwoju tych dyscyplin w perspektywie minionych prawie pięciu wieków. W rozprawie został ukazany bowiem nie tylko wspaniały dorobek jednego z bardziej znamienitych polskich teologów, lecz również tak doktryna Kościoła, jak i myśl teologów doby współczesnej w zakresie stanowiącym przedmiot merytoryczny. Nieograniczenie się jedynie do historycznej rekonstrukcji nauki o zbawieniu w ujęciu Hozjusza ma swoje uzasadnienie choćby i w tym fakcie, iż wiele elementów jego soteriologii i eklezjologii znajduje wciąż swoją kontynuację w dzisiejszej katolickiej myśli teologicznej” (s. 17). Jasność określenia problemu badawczego burzy jedynie zdanie z kolejnego akapitu, kiedy Autor pisze: „W rozprawie jest brak prezentacji rozwoju eklezjologii, soteriologii i sakramentologii katolickiej od czasów po Hozjuszu do Soboru Watykańskiego II”. Prawdopodobnie pragnął zrezygnować z całościowych prezentacji i ograniczyć się – jak na to wskazuje podtytuł – do „wybranych aspektów eklezjologicznych i soteriologicznych”, ale kryterium tego wyboru nie zostało we *Wstępie* ściślej określone.

Przyjęta dla rozwiązania problemu badawczego metoda zostaje określona krótko jako „historyczno-dogmatyczna” (s. 16). Analizie zamierzano bowiem poddać wiele kwestii dogmatycznych, dotyczących katolickiej soteriologii, eklezjologii, sakramentologii, a nawet ekumenizmu. W praktyce obrona metoda okazała się być narzędziem właściwym i dostosowanym do celu opracowania. Przeprowadzone w oparciu o tę metodę analizy są klarowne, a wnioski dojrzałe.

Na zasadniczą strukturę rozprawy składają się oprócz *Wstępu* (s. 7-17) cztery integralnie ze sobą powiązane rozdziały zwieńczone krótkimi podsumowaniami, *Zakończenie*

(s. 283-290), streszczenie w języku angielskim (s. 291-292), *Wykaz skrótów* (s. 293-294) i *Bibliografia* (s. 295-306).

Struktura robi wrażenie logicznej i spójnej. Aby zrozumieć i syntetycznie ukazać kwestię zbawienia w Kościele w nauczaniu Hozjusza dokonano wprowadzenia w kontekst historyczno-teologiczny (rozdział I, s. 19-64). Następnie przedstawiono źródła zbawcze (*fontes salutis*), które dla teologa z Warmii były najważniejsze, gdyż zapewniały otrzymanie zbawienia w Kościele (rozdział II, s. 65-184). Kolejny rozdział ukazuje Kościół jako tajemnicę, miejsce i narzędzie zbawienia (*fundamenta salutis*) – sam Kościół nie zbawia, ponieważ zbawienie jest dziełem i darem Chrystusa. On to właśnie w Kościele i przez Kościół zbawia ludzkość, dając różne narzędzia, które przekazują Chrystusowe zbawienie. Różnorodności środków przekazu zbawienia w soteriologii Hozjusza poświęcony jest rozdział III (s. 185-244). Treść rozdziału IV (s. 245-282) pokazuje, że zbawienie nie jest czymś determinującym człowieka, ale wymaga osobowego zaangażowania, stąd przejawia się w różnych ludzkich aktach i procesach.

#### b. Wartość rozprawy – aspekt formalny

Od strony formalnej rozprawa legitymuje się metodologiczną poprawnością. Poza wspomnianymi wątpliwościami związanymi z podtytułem, zasadniczy problem badawczy, cel, obrana metoda i struktura rozprawy zostają wyraźnie i jasno sprecyzowane.

Dobór i wykorzystanie źródeł, a także krótka charakterystyka niektórych z nich we *Wstępie* są poprawne. Od strony podtytułu i źródeł patrząc, obawy może budzić szerokość tematu. Kozakiewicz podjął się niełatwego zadania, ponieważ wiele dzieł stanowiących materiał źródłowy rozprawy – pisma Hozjusza i dokumenty współczesnego Magisterium Kościoła pisanych było w odległych od siebie epokach historycznych i cechuje się różnorodnością tak na poziomie treściowym, językowym, jak i formalnym. Z pewnością w trakcie analiz Autorowi nie było łatwo powiązać w jednym spójnym ciągu logicznym wypowiedzi reprezentujące czasami różne „światy”, mimo że dotyczyły tego samego problemu. Jeżeli Autorowi udało się to zrobić, unikając przy tym zbyt wielu powtórzeń, to jest to zasługą przyjętej metody, która w szczegółowych interpretacjach źródeł nakazywała mu uwzględniać szerszą perspektywę historyczną, teologiczną, a także perspektywę ponadwyznaniową, którą dzisiaj określiliby się raczej jako ekumeniczną.

Dla właściwej interpretacji źródeł zawsze pomocne są opracowania i tzw. literatura pomocnicza. Należy zauważyć, że Autor wykorzystał olbrzymią literaturę. Sam podział *Bibliografii* jest tak bardzo klarowny, że kryteria jej podziału nie musiały być opisane we *Wstępie* – i też nie są.

W pracy wykorzystano prawie wyłącznie polskojęzyczną literaturę źródłową. Prawie zupełny brak wykorzystania oryginałów pism kard. Hozjusza pisanych w języku łacińskim. Nawet przy istniejących dobrych i uznanych tłumaczeniach jest to pewien brak – choć podobnie jak np. odnośnie do pism Andrzeja Frycza Modrzewskiego, epokowego rówieśnika Hozjusza, dość powszechnie stosowany przez historyków, lingwistów i badaczy kultury.

Bibliografię i zestaw przypisów załącznikowych sporządzono starannie i poprawnie. Dla bardziej wnikliwych analiz wielce pomocne zawsze okazują się indeksy – rzeczowy, osobowy. Szkoda, że takich brak.

Rozważania podane są w jasnym, rzeczowym, komunikatywnym języku – mimo że analizowane teksty nie należą do łatwych. Czytaniu pracy towarzyszy aprobata dla rozumowań i ujęć Autora.

Twierdzenia i wnioski Kozakiewicz zawsze uwiarygodnia rzetelnym cytowaniem źródeł i pomocniczych opracowań. Różnorodność tematyczna analizowanych wypowiedzi wymagała od niego dogłębnej wiedzy biblijnej, patrystycznej, historycznej i ściśle dogmatycznej. Przedłożoną rozprawą Habilitant dowodzi, że takową posiada.

### c. Wartość rozprawy – aspekt merytoryczny

Konsekwentna realizacja założeń formalnych zaowocowała osiągnięciami treściowymi, które syntetycznie zebrane są w postaci podsumowań, wniosków i ocen zamieszczonych po każdym z czterech rozdziałów analitycznych, jak i w samym *Zakończeniu*.

Badając soteriologię Hozjusza w ścisłym powiązaniu z ówczesnym rozumieniem Kościoła, Habilitant przede wszystkim pokazał, że na poglądy eklezjologiczne biskupa warmińskiego duży wpływ wywarła: nauka św. Pawła o Kościele jako Ciele Chrystusa, Ojcowie Kościoła, których Hozjusz chętnie cytował, katolicka eklezjologia średniowieczna i rodząca się wówczas eklezjologia protestancka. Kozakiewicz klarownie pokazał, że zbawienie, zdaniem Hozjusza, można otrzymać tylko w Kościele katolickim, który był wówczas utożsamiany z Kościołem rzymskim. Dlatego też tyle troski przejawiał kardynał warmiński o zbawienie wszystkich, którzy odeszli od Kościoła, działając na rzecz ich powrotu do katolicyzmu. Habilitant słusznie zauważa, że dopiero „dzięki współczesnej teologii rozumie się odpowiedzialność za rozbitcie jedności eklezjalnej dwojako: w znaczeniu przeszłym i teraźniejszym. Ta perspektywa czasowa pozwala lepiej zrozumieć i właściwie ocenić samego Hozjusza, jak też dostrzec elementy eklezjalne, które mają Kościoły niekatolickie” (s. 244).

Nie można też nie zgodzić się z zasadniczymi wnioskami Habilitanta zamieszczonymi w *Zakończeniu* – szkoda jedynie, że czasami wnioski te gubią się w partiach analitycznych. Prawdą jest bowiem, że chociaż w reformacji wielu badaczy najczęściej dostrzega zło, to jednak paradoksalnie – jak to podkreśla Habilitant, właśnie reformacja przyczyniła się do rozwoju katolickiej eklezjologii, soteriologii i sakramentologii, jak też była przyczynkiem do bardziej precyzyjnego określenia elementów eklezjalnych, które musi mieć dany Kościół konfesyjny, aby mógł być środowiskiem zbawienia (s. 287).

Cennymi są również praktyczne wskazania. Ks. Kozakiewicz jest przekonany, że patrząc z perspektywy wieków na sposób argumentacji, którą posługiwał się Hozjusz, jak też i jego adwersarze doktrynalni, dostrzega się potrzebę uczenia się kultury dialogu i otwarcia na inaczej wierzących, czego zabrakło ludziom tamtej epoki. Okoliczności rozbitcia Kościoła, jakie miały miejsce w XVI wieku, sprawiły, że eklezjologia następnych stuleci pozostała wyraźnie instytucjonalna. Jego zdaniem, wobec dramatu rozbitcia eklezjalnego, jaki rozpoczął się od reformacji, „należy przejawiać więcej troski związanej z pogłębieniem świadomości soteriologicznej współczesnego człowieka i z większym zaangażowaniem podejmować trud ekumenicznego dialogu” (s. 286).

W rozprawie habilitacyjnej dra Kozakiewicza recenzentowi trudno znaleźć poważniejsze uchybienia treściowe. Do wyjątków należą mankamenty w postaci zbyt uogólnień, kiedy np. pisze, że ruchy zjednoczeniowe wśród protestantów zaczęły się w XX wieku (s. 288). Początki zorganizowanego ruchu ekumenicznego wśród protestantów to powstanie Aliansu Ewangelickiego – połowa XIX! W sumie rozprawa jest solidną pracą badawczą. Kozakiewicz jak nikt dotąd w polskim środowisku teologicznym wniknął nie tylko w ściśle soteriologiczną myśl Hozjusza, ale i w powiązane z soteriologią inne działy jego teologii, zwłaszcza w eklezjologię. Kompleksowe badania przeprowadził z wielką kompetencją.

## 2. Ocena aktywności badawczej, dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

### 2.1. Aktywność badawcza

Publikacje ks. dra Stanisława Kozakiewicza, przedstawione w wykazie osiągnięć w pracy naukowo-badawczej, dotyczą bezpośrednio zagadnień związanych z teologią dogmatyczną i obejmują wraz z rozprawą habilitacyjną 68 pozycji. Są wśród nich: 3 książki autorskie, 22 redakcje prac zbiorowych, 27 artykułów naukowych o charakterze twórczym, 6 haseł encyklopedycznych i 10 publikacji popularno-naukowych. Dorobek naukowy Habilitanta pozwala mówić o 4 wiodących kierunkach jego teologiczno-dogmatycznych badań:

- a – soteriologia;
- b – antropologia chrześcijańska;
- c – nauka o Eucharystii;
- d – zagadnienia historyczno-eklezjologiczne.

ad. a. Studia nad zagadnieniami soteriologicznymi stały u początku naukowych zainteresowań Habilitanta i w dużej mierze ukształtowały zasadniczy profil jego naukowego dorobku. Rozprawa habilitacyjna świadczy, że te zainteresowania dominują po dziś dzień. Oprócz rozprawy habilitacyjnej na szczególną uwagę zasługują wyniki badań zebrane w pozycji zwartej *Personalizm soteriologii Piotra Abelarda*, (odbitka ze *Studiów Warmińskich* XIX/1982/, s. 231-338) i artykułach: *Teologia zbawienia tajemnicą miłości i wolności* (w: *Historia i Logos*, red. K. Macheta i K. Goźdz, Lublin 1991, ss. 238-243); *Niebo nagrodą dla tych, którzy uwierzyli Chrystusowi* (w: *Bóg Ojciec. Tertio millenio adveniente*, red. J. Guzowski, Olsztyn 1998, s. 73-89); *Wolność w nauczaniu Jana Pawła II o zbawieniu*, („Zeszyty Teologiczne”, XII /2003/ nr 1, IKCh, Olsztyn 2003, s. 30-41)..

ad. b. Zagadnienia antropologiczne, rozumienie człowieka w aspekcie protologicznym i społeczno-eklezjalnym, a zwłaszcza wzorczy aspekt człowieka ukazany w mariologii dowodzą samodzielności teologicznego myślenia Habilitanta. Potwierdzają to publikacje: *Kobiecość w pochylaniu się nad człowiekiem*, („Zeszyty Teologiczne”, XI /2002/ nr 1, IKCh, Olsztyn 2002, s. 32-37); *Chrześcijańskie rozumienie pracy* („Zeszyty Teologiczne”, XI/2002/, nr 2, IKCh, Olsztyn 2002, s. 25-33; *Kobiecość kobiety w antropologii chrześcijańskiej* (w: *Człowiek i człowieczeństwo. Strategie bycia i stawania się człowiekiem*, red. H. Romanowska-Łakomy i H. Kędzierska, Olsztyn 2002, s. 67-73; *Powołanie człowieka świeckiego w Kościele*

(w: *Naśladować Chrystusa*, red. St. Kozakiewicz, Olsztyn 2005, s. 22-38); *Zrozumieć osobę... Krótkie zamyślenie ucznia o Mistrzu Personalistcie* (w: *In Persona Christi*, red. K. Gózdź, t. II, Lublin 2009, s. 919-925); *Maryja Matką ubogich*, (w: *Przywracajmy nadzieję ubogim*, red. ks. Stanisława Kozakiewicza, Olsztyn 2007, s. 120-128); *Kult maryjny na Warmii w opracowaniu Marii Zientary-Malewskiej* (w: *W służbie Bogu bogatemu w miłosierdzie. W przestrzeni Kościoła w Elku, Białymstoku i na Warmii*, red. St. Kozakiewicz, Olsztyn 2007, s. 244-254); *Human labor requires love* (w: *The dignity of human work from the interdisciplinary perspective*, red. J. Cymbała, Olsztyn 2010, s. 59-70).

ad. c. Ściśle dogmatyczne rozważania ujmujące perspektywę historyczną i pastoralną zawierają publikacje na temat Eucharystii: *Wiara w rzeczywistą obecność Chrystusa Pana w Najśw. Sakramencie Ołtarza w świetle cudów eucharystycznych zawartych w rękopisach XIII w. z opactw cysterskich w Paradyżu i Pelplinie*, (odbitka ze *Studiów Warmińskich* XII(1975), s. 503-539); *Katolickie rozumienie Eucharystii jako ofiary*, („Zeszyty Teologiczne” XIV/2005/, nr 1, s. 43-59); *Eucharystia sakramentem nadziei* (w: *Wierzyć poprzez nadzieję*, red. St. Kozakiewicz, Olsztyn 2006, s. 30-38).

ad. d. Sporą część dotychczasowego dorobku naukowego Habilitanta stanowią prace dotyczące szeroko rozumianej eklezjologii. Mocną stroną tych opracowań jest także ich strona historyczna. Wymienić należałoby: *Kapłani ziemi wileńskiej na Warmii Mazurach po 1945 roku* (w: „*Studia i Materiały WSP w Olsztynie. Filologia polska*”, nr 38/1992/, s. 7-21); *Wpływ Stanisława Hozjusza na konwersję Fabiana Kwadrantyna* (*Forum Teologiczne* I /2000/, Olsztyn 2000, s. 217-235); *50-lecie kapłańskiej posługi biskupa Jana Obląka* (*Forum Teologiczne* I /2000/, Olsztyn 2000, s. 329-339); *Zasada Tradycji w nauczaniu bpa Maksymiliana Rode. Tradycja „tworzy” człowieka i Kościół* (w: *Tradycja i kościelne tradycje*, red. J. Jezierski, Olsztyn 2004, s. 167-177); *Czy potrzebny jest prestiż w życiu kapłana?*, *Rozważania, dyskusje, spory o księżach w roku kapłańskim*, („Zeszyty Teologiczne” XIX/2010/, nr 47, s. 89-95); *Czy polscy katolicy rozumieją czym jest Kościół?*, („*Studia Teologiczno-Historyczne Śląska Opolskiego*” 30/2010/, s. 201-216); *Czy kultura potrzebuje nowej ewangelizacji?* (w: *In Persona Christi. W służbie pasterskiej obecności Chrystusa*, red. E. Wiszowaty, Olsztyn 2013, s. 157-174); *Sługi Bożego Stanisława kardynała Hozjusza umiłowanie Kościoła* (w: *Ut in omnibus glorificetur Deus*, red. M. Jodkowski, Olsztyn 2013, s. 229-242).

W ocenie trzeba zauważyć, że opracowania dotyczące nieraz tematów teologicznie problematycznych czy trudnych, gdzie sam akcent jest znaczący, cechuje wielka wrażliwość biblijna, dogmatyczna, historyczna i ekumeniczna. O ile w krytycznym nastawieniu roli recenzenta zamierzałem każdy z wyliczonych artykułów analizować z osobna, wykazując ewentualne błędy lub przynajmniej nieściśności, to już po lekturze kilku z nich mogłem się przekonać, że takiej potrzeby nie ma. Prezentowane teksty reprezentują bowiem wysoki poziom teologicznych analiz, obiektywności sądów i komunikatywnego języka. Oczywiście, niektóre ujęcia kwestii eklezjologicznych dotyczące problematyki ekumenicznej prawie u każdego teologa mogą być uważane za przynajmniej dyskusyjne, niemniej prezentacjom ks. Kozakiewicza nawet w dyskusyjnych partiach trudno odmówić wewnętrznej logiki i

spójności myśli, zwłaszcza że teksty o charakterze naukowym mają u niego dobrą dokumentację źródłową w formie przypisów. Wielkim wkładem prac Habilitanta w naukę jest sam ten fakt, że chociaż zdaje się preferować badania historyczne, to jednak nie ucieka przed trudnymi problemami, które do dziś nie utraciły aktualności. Habilitant zawsze próbuje je rozwiązywać w duchu dokumentów Magisterium Kościoła. Wszystkie jego ściśle naukowe opracowania odznaczają się rzetelnością informacji, oceny i bibliograficznej dokumentacji. Słabą stroną tego stosunkowo dobrego dorobku naukowego jest brak autorstwa lub współautorstwa w czasopismach znajdujących się w bazie Web of Science (WoS) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH). Ma jednak artykuły punktowane na polskiej liście, np. publikacja w „Studia Teologiczno-Historyczne Śląska Opolskiego” 30/2010/, s. 201-216. Wśród opracowań poświęconych antropologii chrześcijańskiej ma też artykuł w j. angielskim.

## 2.2. Działalność dydaktyczna

Na monotematyczność zainteresowań nie pozwalają Habilitantowi prowadzone zajęcia dydaktyczne. Z autoreferatu wynika, że od czasu ukończenia studiów specjalistycznych prowadził on zajęcia z różnych przedmiotów składających się na teologię dogmatyczną, a także z teologii fundamentalnej, religiologii a nawet teologii pastoralnej. O szerokości zainteresowań świadczą również tytuły podejmowanych wykładów monograficznych (np. Świeccy w Kościele, Religie i zbawienie, Moda na szczęście, Wątpliwości co do Kościoła – eklezjologia współczesna, Patrząc na kobiety).

Z jego usług przez szereg lat korzystały lub nadal korzystają różne ośrodki naukowo-dydaktyczne:

- Wyższe Warmińskie Studium Katechetyczne w Gietrzwałdzie (1975-1999);
- Warmińskie Seminarium Duchowne w Olsztynie (1982-1999);
- Wyższe Seminarium Duchowne w Elku (2000-2002);
- ATK (po transformacji UKSW), punkt konsultacyjny w Suwałkach (1997-2007);
- Misyjne Seminarium Duchowne Księży Werbistów w Pieniężnie (1998-2001);
- Instytut Kultury Chrześcijańskiej, po reorganizacji Warmiński Instytut Teologiczno-Pastoralny w Olsztynie (1980-1999);
- Wydział Teologii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (1999-dzisiaj).

Na prowadzonym przez Kandydata seminarium magisterskim z teologii dogmatycznej prace dyplomowe obroniło 29 studentów. O wysokiej ocenie pracy dydaktycznej Kandydata może świadczyć fakt otrzymania przez niego nagrody rektora UWM w 2006 i 2007 r.

## 2.3. Działalność organizacyjna, współpraca z instytucjami naukowymi, popularyzacja nauki

Kandydat jest członkiem Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych i Współpracy Międzynarodowej (od 2012 r.). Jako adiunkt Katedry Teologii Dogmatycznej i Fundamentalnej Wydziału Teologii UW-M Olsztynie zorganizował kilka konferencji naukowych.

Podkreślić należy, że Habilitant jest znanym w kręgach wykładowców teologii dogmatycznej w Polsce. Należy do Stowarzyszenia Dogmatyków Polskich, uczestniczy w

jego dorocznych spotkaniach – przez jedną kadencję był wiceprezesem Zarządu. Jego aktywność naukowa widoczna jest też poprzez udział w sympojach. W latach 2001– 20013 głosił referaty podczas ok. 25 konferencji naukowych organizowanych przez różne ośrodki uczelniane i kościelne – w tym w 3 międzynarodowych.

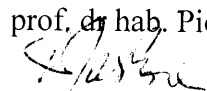
Ks. Kozakiewicz inspirująco wpływa na lokalne środowisko uczelniane. Był sekretarzem zespołu redakcyjnego „Studiów Warmińskich” i redaktorem tomu XXII/XXIII tegoż rocznika. Umiejętnościami organizacyjnymi wykazał się również jako kierownik tematu badawczego realizowanego w ramach działalności statutowej – tytuł tematu: *Nauka o zbawieniu w okresie reformacji i kontrreformacji XVI-wiecznej w Kościele powszechnym i na Warmii* (2008 r.).

Jako dyrektor Instytutu Kultury Chrześcijańskiej im. Jana Pawła II w Olsztynie (od 2001 r.) ks. Kozakiewicz organizuje liczne konferencje naukowe, wykłady cykliczne i okolicznościowe, wernisaże i spotkania autorskie. Często sam wygłasza prelekcje cykliczne i tematyczne z teologii dogmatycznej, fundamentalnej, religiologii, jak też zaprasza innych nauczycieli akademickich z Wydziału Teologii UW-M oraz innych wydziałów uniwersyteckich, np. zorganizował cykl konferencji prawniczych na temat: *Czy są możliwe rozwody w Kościele?* (24.01.2006; 28.02.2006; 23.03.2006; 24.05.2006.). Teologię popularyzują również wydawane przez niego „Zeszyty Teologiczne” (*Folia Theologica*) i materiały poświęcone Warmińskim Dniom Duszpasterskim, których także jest organizatorem.

### 3. Wniosek

Dokonania naukowe Habilitanta, jego publikacje, praca dydaktyczna, udział z referatami w sympojach, jak i działalność organizacyjna w środowisku naukowym Olsztyna i innych środowisk uniwersyteckich, pokazują, że jest dobrym specjalistą zwłaszcza z zakresu problematyki teologiczno-dogmatycznej. Jego analizy mają biblijne, historyczne, eklezjologiczne i duszpasterskie pogłębienie. W różnych opracowaniach dał dowód, że nie boi się tematów trudnych czy kontrowersyjnych. Czerpiąc z bogactwa posiadanej wiedzy i wieloletniego doświadczenia dydaktycznego, potrafi formułować odważne wnioski i oceny. Prace redakcyjne i opracowania autorskie, a także ilość wypromowanych magistrów, świadczą o jego dobrze zorganizowanym warsztacie naukowo-badawczym. Badania związane z przygotowaniem rozprawy habilitacyjnej są dowodem kontynuacji soteriologicznych zainteresowań i samodzielności badawczej. We wszystkich swoich przedsięwzięciach wykazuje się szeroką wiedzą teologiczną, zmysłem organizacyjnym, a także wielkim wyczuciem w ujmowaniu różnych problemów w perspektywie eklezjalnej. Te pozytywne elementy pozwalają wnioskować za kontynuacją postępowania habilitacyjnego ks. dra Stanisława Kozakiewicza.

ks. prof. dr hab. Piotr Jaskóła

  
dyrektor Instytutu Ekumenizmu i Badań nad Integracją  
na Wydziale Teologicznym UO

Opole, 15.04.2014 r.